

Paul La Poutré

PAUL LA POUTRÉ HAD NOOIT GEDACHT DAT HIJ ALS NIJMEEGSE GENEESKUNDESTUDENT LATER VANUIT HET GRONINGSE WEHE DEN HOORN NAAM ZOU MAKEN ALS SCHILDER. TOCH BRACHT HET VELE FORENSEN DE VOORMALIGE STOREMANAGER VAN DE BIJENKORF NAAR HET NOORD-GRONINGSE PLATTELAND WAAR HIJ IN ALLE RUST KAN SCHILDEREN. 'SOMS MIS IK DE HECTIEK VAN ZO'N GROOT WARENHUIS WEL,' ZEGT LA POUTRÉ.

‘Schilderkunst dwingt je om in mogelijkheden te gaan denken’

Hij heeft eigenlijk zo'n beetje overal wel gewoond, vertelt Paul La Poutré in zijn verbouwde notariswoning in Wehe den Hoorn. Hij woont niet alleen in het rustieke Groningse dorp, hij heeft er ook zijn atelier. 'We verbouwen hier een beetje in etappes', vertelt hij terwijl hij naar de vloer wijst. 'Die hebben we vorig jaar er in gelegd. Dat was nodig ook. De vorige vloer was praktisch verdwenen. Dit huis is een meerjaren-project. Dat wisten mijn echtgenoot en ik toen we het kochten.'

Na vele omzwervingen is La Poutré tien jaar geleden in het Noord-Groningse dorp neergestreken. Toch een beetje gek als je weet dat La Poutré ooit in Breda opgroeide. Als hem wordt gevraagd hoe dat zo gekomen is, verschijnt er een kleine glimlach op zijn gezicht. 'Het is een lang verhaal', waarschuwt hij. 'Maar op mijn negentiende ging ik Geneeskunde studeren in Nijmegen. Na twee jaar vond de universiteit mij geen geschikte student en ben ik de HEAO in Arnhem gaan volgen.'

Enkele jaren later kwam La Poutré als trainee bij het inmiddels vergane Peek & Cloppenburg in Rotterdam terecht. Daar schopte de ex-geneeskundestudent het tot bedrijfsleider. 'Intussen waren er kinderen bij gekomen en woonde ik in Den Haag. Als je steeds tussen Rotterdam en Den Haag in de file staat, verlang je eigenlijk vanzelf naar rust en ruimte', vertelt hij terwijl naar buiten kijkt.

De rust en ruimte vond hij eerst in het Friese Jubbega. En toen de Bijenkorf in 2001 in Groningen een nieuw filiaal op wilde zetten, kwam dat plan in een stroomversnelling. Acht jaar lang was La Poutré storemanager bij de Bijenkorf. 'Een hartstikke leuke tijd', blikt hij terug. 'Maar zo rond mijn 45ste kwam er een beetje zo'n evaluatiemoment. Ik vroeg me af of ik dit nog mijn hele leven wilde blijven doen.'

La Poutré besloot dat hij toch niet voor eeuwig storemanager wilde blijven. Aanbiedingen om in Arnhem of Amstelveen te komen werken, werden afgewezen. In plaats daarvan zocht hij het dichterbij huis. Holland Casino kwam met een aanbieding, maar na twee jaar bleek die baan toch niet te zijn waar hij naar zocht. 'Eigenlijk wilde ik helemaal niet terug naar de retail. Maar de zorg leek me wel wat. Bovendien had ik veel transities binnen de retail geleid en aangezien de zorg ook erg aan het veranderen was, leek het op een goede combinatie. Ik kon bij Medisch Centrum Gorecht in Hoogezand aan de slag als project manager. Ik hou me daar bezig met de hospitality, de logistiek en de externe contacten en ik zet procedures en protocollen op. Ik doe dat werk nog altijd met veel plezier.'

In de tussentijd had La Poutré ook weer een oude hobby opgepakt. Sinds zijn kindertijd was hij namelijk een fanatiek tekenaar. 'Eigenlijk tekende ik alles', vertelt hij. 'Vooral dieren. Bij mijn vader ligt nog een hele zolder vol met tekeningen', lacht hij. Het balletje kwam pas aan het rollen toen hij zijn echtgenoot een schilderij met daarbij een schilderworkshop cadeau gaf. 'Ik had hem daarna schilderspullen voor zijn verjaardag gegeven', lacht La Poutré. 'Maar die bleven eigenlijk onaangeroerd in de kast liggen. Dus ben ik daarmee aan de slag gegaan.'

Voor de nieuwe kunstenaar het wist, werden zijn schilderijen in galerieën getoond en kochten mensen zijn werk. 'Daar ging natuurlijk wel een soort van ontdekkingstocht aan vooraf', vertelt hij. 'Ik moest mijn eigen stijl zien te vinden en die ontwikkelen. Hoe je die vindt? Door naar musea te gaan, je te laten inspireren en daar je eigen draai aan geven.' Zo terugblikkend vindt La Poutré dat de schilderkunst eigenlijk veel overeenkomsten heeft met zijn eigen carrière. 'Eigenlijk is het ook een soort creatief proces geweest', lacht hij. 'Het leuke is dat je schilder-

kunst de ontwikkeling van de schilder kunt zien. Het dwingt je ook om in mogelijkheden te gaan denken.'

La Poutré kwam op een tweespoor terecht van wat hij zelf noemt 'creativiteit en maatschappelijke zorg.' 'Het is eigenlijk een logische samenkomst van alles wat ik in mijn jonge jaren heb gedaan en wat ik als kind al leuk vond om te doen. Het rare is dat het bijna naadloos bij elkaar aansluit, want ik stopte met schilderen toen ik naar Nijmegen verhuisde.'

La Poutré verdeelt zijn dagen tussen zijn werk in het medisch centrum en het atelier in de voorkamer van zijn huis. 'Sinds kort geef ik ook workshops in teambuilding gericht op de vraag hoe je de creativiteit in je organisatie kunt houden. Je ziet vaak dat structuren en ideeën een beetje vastroesten. Als je gezamenlijk tot een creatief proces komt, kan dat hele nieuwe inzichten bieden.' Als voorbeeld noemt La Poutré de aanvankelijke schroom die veel mensen hebben als ze moeten gaan schilderen. 'Velen roepen gelijk dat ze helemaal niet kunnen schilderen. Maar het gaat meer om het proces dan het eindresultaat. Aan het eind van de workshop is men dan toch heel vaak trots op het eindresultaat.'

Het is onwaarschijnlijk dat hij ooit nog terug gaat naar de retail of naar de Randstad 'Maar zeg nooit, nooit', zegt hij met een knipoog. 'Ik vind het eigenlijk wel optimaal zo. Heel soms mis ik de hectiek en de snelheid van het vak. Daarnaast zie ik Rotterdam als mijn stad. Maar het is hier ook zo heerlijk rustig. Als ik koffie ga drinken in de tuin, hoor ik letterlijk bijna niets.' ■